

6.10.54, ט' תשרי - יום ד'

הבוקר באו אצלי דפויה (מי שהיה מיניסטר הפנים ומיניסטר ההסכלה בצרפת) ואסהו. היא מדברת קצה אנגלית והוא מבין קצת, ואני מבין וכדבר קצת צרפתית - וכך נוחחנו. קבוצה בצרפת לא יקום - כי הצרפתים אינדיווידואליסטים גדולים, אפילו אלה שמצביעים בעד הסוציאליסטים והקומוניסטים. הנוער? הנוער מאוכזב וחזר אכונה. מנדס-טרנס עורר בהם תקווה ואימון. מתנגדים לו ביסין ובשמאל, אבל הוא מניה שיקבל רוב על הסכט לונדון.

7.10.54, יום כזורים

התפללתי היום עם החיילים (בני עקיבא) ולפני נעילה דברתי על משימות הנוער: חשבון הנפש של העם מכיוון לא לאהסול אלא למהור. התקומה שבה אנו חיים - פחד כמלהטת עולט שלישית של מצצת מימן, מועלה נגדנו. גם עם עצום שרוי בפחד, ועודה קודם כל חשבנו (הנכון, המוטעה) ואינו מחשב עם צדק ויושר כלמי עם שלנו. וכשאמריקא סבורה שדרושה לה ידידות הערבים לא מחשב עם התנגדותנו. יש כוחות ע למינים עוינים ערבים, סובייטים, קטולים. ערבים באר מאמינים כי זו ארצם, סובייטים אינם סובלים נון קונפורמיסטים כמונו, וקטולים - שקיוטנו סותר דובמא שלהם. ולא נשנה העולם - עלינו לשנות עצמנו - להיות חזקים. רק בצרון טנימי, מוסרי, צבאי וכלכלי יעמוד לנו, וזה יהא רק במאמץ